

ריקוד הציפורים

מחזה מאת יורם זקס

יורם זקס 5676446 - 050

© כל הזכויות שמורות.

ריקוד הציפורים

פרולוג.

מיכל: מהצד זה נראה פשוט נכון? אפשר לחשוב שהם מכירים אחד את השני מאז ומעולם, אבל זה לא בדיוק ככה. אנחנו לא יודעים אף פעם לאן החיים יגלגלו אותנו והרבה פעמים אפילו קשה לזכור איך הגענו לאן שהגענו, עם מי ולמה. הזכרון הוא דבר כל-כך סלקטיבי.

מצחיק, כשאני חושבת שהכל קרה בגלל לילה אחד. אני לא יודעת אפילו אם הם זוכרים איך הכל התחיל, אבל אני זוכרת. אני זוכרת טוב מאוד.

תמונה 1

(סלון דירת סטודנטים, ענת ויואב יושבים מול הטלוויזיה מרוכזים, רואים סרט כחול בגרמנית. ענת קמה לוקחת את השלט ומכבה את הטלוויזיה.)

ענת: טוב, אני לא רוצה לראות את זה יותר, זה לא אמין וזה לא עוזר לנו בכלל.
יואב: למה לא אמין? למה ישר לשלול?! (פאזזה) זאת הבעיה שלך, את יודעת?
ענת: מה?

יואב: יש לך טעם מאוד מסויים באומנות ואת לא מסוגלת להיפתח.
ענת: אומנות?!

יואב: כן, אומנות. למה מי את שתגדירי מה זה אומנות?
ענת: לאומנות צריך להיות איזה שהוא קשר לחיים, לדבר הזה אין.
יואב: תתפלאי.

ענת: כן, בטח, תיכף תגיד לי שגם אתה יכול לתפעל את העניין ארבע שעות בלי הפסקה.
יואב: (פאזזה) טנטרא.

ענת: מה?

יואב: עניין של תרגול פשוט.

ענת: טוב בסדר, גם לא משלמים להם על זה נכון. סתם תחביב.
יואב: במקרה את צודקת. הקסטה הספציפית הזאת זאת קסטת פרינג'.
ענת: פרינג'?

יואב: פרינג', משהו שאתה עושה בשביל הנשמה בלי לראות מזה כסף.
ענת: טוב, אני עייפה, אתה רוצה לעבוד או לא?

יואב: (מחזיק את העטיפה) חשבתי שזה יכול לעזור...
ענת: זה לא.

יואב: בסדר. נמשיך...

ענת: (לוקחת נשימה עמוקה, עומדת מרוכזת ומתחילה לאט, לאט לגנוח.)
יואב: אה... ענת, מה קורה?

ענת: מה?

יואב: זה לא אמין בכלל. אני לא מבין. מה את מתביישת ממני?
ענת: לא!

יואב: טוב, אם את לא רוצה אז נעזוב את זה. אני לא מבין בשביל מה הקפצת אותי באמצע הלילה...

ענת: יואב, אתה יודע כמה זה חשוב לי. (אני מצטערת אני לא מרוכזת)

יואב: את לא מרגישה? את תפוסה לגמרי... (מדגים גניחות) אה... אה... אה...

את רואה משוחרר לגמרי, אבל עם תמיכה מהסרעפת... אה... אה... אה...

יש לי רעיון, את יודעת מה? תתכופי שניה. (ענת מתכופפת ויואב מתופף לה על הגב)

תנסו עכשיו... (ענת גונחת) זהו, הנה, לאט לאט זה נפתח...

איזה יופי... עולם אחר לגמרי... את מרגישה נכון? הנה זה נפתח... עוד קצת, עוד קצת. תמשיכי, תמשיכי...

(הדלת נפתחת ונכנס אמיר, 30, החבר של ענת, חייל מילואים עם תרמיל גב ונשק. חושך.)

תמונה 2

(יואב וענת יושבים על שני כסאות, קשורים גב אל גב. אמיר מנסה להיות קר רוח, ללא הצלחה רבה, מדי פעם הוא מתפרץ ומיד מנסה להרגיע את עצמו.)

אמיר: זונה. חתיכת זונה בת זונה. איך? איך יכולת לעשות לי את זה? זונה! אחרי כל מה שעשיתי בשבילך...

יואב: כבר אמרתי לך כמה פעמים, אתה לא מבין, זה לא מה שזה נראה לך, אנחנו עבדנו על...

אמיר: אם אתה לא רוצה למות כאן ועכשיו, אז תעשה לעצמך טובה ותסתום את הפה!

איך? כשאני במילואים? כמה נמוך אפשר לרדת?

אל תעני לי אני בטוח שאת יודעת לרדת מצויין!

יואב : תראה זה לא הגיוני...

אמיר : הגיון? אתה מחפש הגיון? אם אתה לא רוצה שאני אדחוף לך את ה-16 הזה לתחת אז תסתום! הגיון? אין יותר הגיון. ההגיון מת. זונה בת זונה, אין לך אלוהים, אה?

ענת : אמיר, אני מתחננת תשחרר אותנו, זה מגוחך לגמרי...

אמיר : לא רוצה לשמוע אותך. את תופסת את זה! זהו זה, נגמרו הדיבורים. איתך אני כבר דברתי מספיק.

ענת : אמיר אני...

אמיר : תסתמי את הפה! אני לא יכול לחשוב ככה. ואני צריך לחשוב...

ענת : אמיר, אני אוהבת אותך. אתה חייב להאמין לי זה לא מה שאתה חושב.

אמיר : אני כבר לא חושב יותר. די מספיק חשבתי איתך. (מחקה אותה)

"אמיר, היום אני חוזרת מאוחר יש לנו סדנה של שיקספיר..."

"אמיר, אל תחכה לי אני בחזרות..."

"אמיר, אני לא יכולה היום אנחנו הולכים לראות את החטא ועונשו..."

די! מספיק להיות אדיוט! עכשיו את תראי מה זה החטא ועונשו.

ענת : בבקשה, אתה חייב להאמין לי, אני בחיים לא שקרתי לך. למה שעכשיו אני אשקר?

אמיר : מה לשקר? מי לשקר? תפסתי אותך על חם, את רוצה שאני אשבור לך את הראש.

תזרחי! (מאיים עליה עם הכת של הנשק). אני אפצלח את הראש היפה שלך ככה שלא יוכלו

לזהות אותו יותר.

ענת : אמיר, יש לי מונולוג נורא חשוב מחר, יואב רק עשה לי טובה...

אמיר : ראיתי!

יואב : תראה, אתה לא מכיר אותי אבל אני ממש לא הטיפוס... אני בכלל לא מסוגל...

אמיר : נעים לראות שאתה יודע להשתנות באמת...

יואב : אני לא...

אמיר : תסתום! אותך אני בכלל לא רוצה לשמוע. (חונק אותו עם הנשק). אתה לא מבין, אה?

עכשיו אתה מבין? איפה האומנות שלך עכשיו? חתיכת חרא! איפה?! אומנות בתחת!

ענת : אמיר עזוב אותו, בבקשה, זה לא מאוחר מדי לשחרר אותנו ולשכוח מהכל.

יואב : (בקול חנוק) אתה בכלל לא מכיר אותי...

אמיר : ואיזה יופי?! אני גם לא רוצה להכיר אותך... (ענת מתחילה לבכות).

יופי באמת, תבכי, תבכי זה תמיד עובד. זה מיד יתקן הכל. אולי אני אפילו ארגיש אשם מי

יודע? אני הרי תמיד אשם בסוף אז למה לא עכשיו? (בציניות) באמת לא בסדר מצידך.

מה פתאום אני קם והולך למילואים ככה סתם. דוקא עכשיו שאת זקוקה לי. תמשיכי,

תמשיכי זה לא עובד יותר החרא הזה. זהו אני מחוסן. (נרגע קצת, מתיישב.) בקושי

שבועיים לא הייתי פה. שבועיים! ואני יושב כל היום וחולם עליך. מחכה לשניה שסוף סוף

אני אראה אותך. איזה אדיוט אני. למה אני כזה תמים, למה? זה הרי קורה לכולם למה

שזה לא יקרה לי? למה? בשביל מה? בשביל זיון? כמה זמן היית ממשיכה להזדיין לי

מאחורי הגב אם לא הייתי מגיע, אה? שנה? שנתיים? כמה? שחקנית, אלק... (פאוזה.)

(קולט את העטיפה של הקלטת פורנו)

שחקנית אה? רוצה להיות שחקנית אין בעיה. רוצה להיות שחקנית מזדיינת, את תהיי

שחקנית מזדיינת. (יוצא במהירות לחדר השני וחוזר עם מצלמת ווידאו.) אין שום בעיה.

אם אני יכול לעזור אז למה לא? תאמיני לי אני הולך להפוך אותך לשחקנית מפורסמת

לא סתם שחקנית, שחקנית אופי!

(משחרר אותה מהקשירה לכסא. מזיז את הכסא של יואב קדימה ומסובב אותו.)

ענת : אמיר, מה אתה עושה? אמיר אל תעשה ש...

אמיר : (מעייף לה סתירה) עכשיו כדאי לך שתעשי בדיוק מה שאני אומר לך. את השחקנית ואני

הבמאי. (מחזיק את המצלמת ווידאו) תרדי על ארבע. תרדי על ארבע!

טוב העלילה לא הולכת להיות משהו, אבל אנחנו נשים דגש חזק על המשחק.

את תצאי גדולה מזה. גדולה! תפקיד ראשי את הולכת לקבל אצלי. לא יהיה שחקן

בארץ שלא יראה את הקסטה הזאת. ילמדו את זה בבתי ספר...

ענת : אמיר, אני...

אמיר : לא רוצה לשמוע אותך! מה לא ברור פה? תראי, זה מאוד מסובך גם לצלם וגם להחזיק

נשק. אני יכול בקלות להתבלבל וללחוץ על ההדק במקום "רקורד" את מבינה?

ואנחנו ממש לא רוצים שזה יקרה נכון? אז בלי בלגנים, לעשות בדיוק מה שאני אומר.

(לוחש) ענת תחייכי, אני מצלם... (מחכה קול של קריין, דרמתי) אתם עומדים לצפות

בתופעת טבע נדירה. מסמך מזעזע שטרם נראה על המסך מעולם. הסרט הזה הולך לחשוף

תופעה שמתפשטת למימדים מדאיגים...

ענת : אמיר זה לא מצחיק.

אמיר : (לוחש) ענת, את לא מבינה זה בכלל לא אמור להיות קומדיה. זה ז'אנר אחר לגמרי.

(בקול הקריין) הצפייה בסרט זה אינה מומלצת לילדים. הסרט שלנו עוקב אחר שחקנית

צעירה, סטודנטית שהגיע לפת לחם ולא נשארה לה כל דרך אחרת לממן את הלימודים
אלא ע"י מתן שרותים מפוקפקים ביותר. בינתיים תחשבו על שם.
אולי הנימפומנית האינטלקטואלית. את הקטע הזה, נראה לי, שיראו בפרומו.
עכשיו תזחלי אליו לאט, לאט, על ארבע ותפתחי לו את המכנסיים בעדינות.
ענת: אני לא הולכת לשחק איתך את המש...

אמיר: תסתמי את הפה! אל המכנסיים. אל תשכחי שאני במצב נפשי מאוד בעייתי.
קדימה להוריד. (ענת רועדת כולה, זוחלת ליואב.) אה? ענת, מה קורה?
זה לא אמין בכלל. בשביל מה את לומדת משחק אה? ברגש, עם שימחה בלב, עם אור.
מה קרה? פתאום מול המצלמה לא נעים לך? פשוט תתנהגי כמו בחיים. מה אני צריך
ללמד אותך? אולי אין מספיק תאורה? יאללה! תפתחי לו את המכנסיים! את הורסת לי
את הסרט. קדימה! (הפלאפון של אמיר מצלצל, הוא מפסיק לצלם ועונה.)
הלו, חזי שלום. מה נשמע אחי? כן, יצאתי לאפטר... מה אתה כל-כך מופתע... כן גם זה
קורה. מה המצב אחי? כן יופי, יופי. ראש טוב... לשתות? הייתי שמח, אבל האמת שאני
קצת עסוק... בוא נגיד רק סוג של אמנות... כן אחי... גם אני רוצה לראות אותך, אבל...
אתה יודע מה? יש לי רעיון. אולי אתה אפילו יכול לעזור לי... כן, כן, אחי"כ נלך לשתות.
אני אצל ענת... כן... השחקנית... שום דבר! אתה בא עכשיו זה שני רחובות ממך... בדיוק
קומה שניה, דלת כחולה, בוא כמה שיותר מהר. אני זקוק פה קצת ליעוץ מקצועי? מה?
עזוב, אני מחכה לך... כן... זה קשור לקולנוע, בסדר... אחלה... תגיע מהר.
(סוגר את הפלאפון.) טוב אז יש לנו אורחים. מה נעשה בנתיים? מה נעשה בנתיים?
ענת: אמיר, אתה פשוט משחרר אותנו! ו...
אמיר: שששש... אני יודע, נחפש מוזיקה לסרט שלנו...

(ניגש לדיסקים ולקסטות ומתחיל לחטט בברוטליות.) לא זה שקט מידי...
אולי נלך על משהו קלאסי? איזה זבל של מוזיקה יש לך בכלל. איך יכולתי להיות איתך,
את כזאת משעממת. איח! איזה מוזיקה מגעילה. אין לך פה משהו נורמלי? רגע, אני חושב
שמצאתי משהו מעניין. איזה יופי... (ענת ויואב מנסים להשתחרר.) מה את חושבת שאת
עושה? (ענת קופאת על המקום.) אני מנסה להיות נחמד ואת מנצלת את זה. לא יפה. לא
יפה... (נזכר בקסטה.) או קי. אם כבר אומנות אז עד הסוף, את הרי רקדנית מצוינת.
בואי הנה, תעמדי פה על הכסא. יואב מה אתה נראה כזה עצוב? גם אתה רוצה לרקוד?
אין בעיה. אני לא איש רע. (משחרר ליואב את הידיים.) תעמדו אחד ליד השני. אני שם את
הקסטה. אתם מכירים את הריקוד הנפלא הזה. מי שלא רוקד כמו שצריך חוטף את הנשק
בצלעות. מובן? (ניגש למערכת ושם את הקסטה של ריקוד הציפורים. שר עם המוזיקה.)
לה לה... לה לה... קדימה לרקוד לרקוד לא להתבייש, ללכת עם המוזיקה... (הם מתחילים
לרקוד בהיסוס ובחוסר חשק.) לה לה... אוי, אתם נפלאים... לה... לה... לה... (לוקח את
המצלמה ומצלם אותם. נכנס חזי. עומד בדלת ומסתכל עליהם, בלי שהם רואים אותו.
חושך.)

תמונה 3

(ענת ויואב יושבים קשורים זה לצד זה כשהפה שלהם חסום עם חתיכת בד.
אמיר וחזי יושבים על הספה ומעבירים ביניהם ג'וינט.)

אמיר: זה משפיע עליך בכלל?

חזי: בטח משפיע.

אמיר: לא יודע. נראה לי שהחומר הזה לא משהו.

חזי: מה אתה דפוק! זה מיפו, זה החומר הכי טוב שיש.

אמיר: לא יודע. אולי צריך לתת לזה קצת זמן... (לוקח עוד שאיפה מנסה להחזיק בריאות
כמה שיותר זמן.) וואלה אתה צודק. (חיוך נמרח לו על הפרצוף.)

חזי: אתה רואה, הכל בחיים זאת חשיבה פוזיטיבית. (לוקח ממנו את הסיגרטה.)

אמיר: וואלה. טוב אני פוזיטיבית רק תביא קצת לפני שזה נגמר.

אמיר: (שר) תן לה בראש... אם גרזן או מכוש... לצעוק זה הסוף... להשתין על החוף...

טוב, צריך לעבוד על זה קצת אה? אבל יש כיוון טוב.
אתה יודע? האומנות באה מתוך בדידות. (פאזזה)
חזי : תגיד, אמיר מה אתה מתכוון לעשות איתם?
אמיר : לא יודע, למה? יש לך איזה רעיון?
חזי : לא יודע. אולי תשחרר אותם וזהו. בכל מקרה אתה צריך לחזור בבוקר לבסיס.
לא חבל על האפטר?
אמיר : (פאזזה) אני שומע מה שאני חושב שאני שומע?
חזי : תחשוב שניה, אולי זה הכל בראש שלך, אולי אתה פשוט נכנע לפחדים הכי עמוקים שלך
ומשליך אותם על המציאות?
אמיר : אתה קורה לי פרנואידי?
חזי : אל תהיי ילד. תחשוב שניה בהגיון. אולי אתה באמת טועה. אולי לא היה בכלל כלום
בניהם.
אמיר : מה אתה רוצה ממני?
חזי : אתה מקובע?
אמיר : מה?
חזי : מישהו הזיז את הגבינה שלך והתחרפנת. אתה חייב לדעת להסתכל על אותו דבר בדרך
חדשה ומקורית.
אמיר : חזי, אתה לא נמצא בפרזנטציה של סטרטאפ. רד ממני.
חזי : אתה לא מנסה להבין אותי.
אמיר : אז תפסיק.
חזי : אמיר! מחשבה מולידה מציאות! והמחשבה שלך עקומה, מלוכלכת.
אמיר, אתה בורא לעצמך את העולם שלך. אתה צריך לשנות משהו בצורת מחשבה שלך...
זה רק אספקט אחד אבל דבר קשור בדבר, אתה מחליט שהחברה שלך היא זונה היא תהיה
זונה, תחשוב שהיא מלאך בלבן היא תהיה מלאך בלבן. אדם כותב לעצמו את התסריט שלו.
אמיר : חזי תפסיק לנפח לי את השכל זה הדבר האחרון שאני צריך עכשיו.
חזי : אתה סתם מתעצבן. אני מנסה לעזור לך. זה פשוט נראה לי מוזר זה הכל. למה
שהיא תבגוד בך?
אמיר : בגלל שהיא חושבת מהכוס הזונה הזאת!
חזי : תחשוב שניה. הרי לא ראית כלום נכון. תחשוב איזה מטומטם אתה יוצא אם לא היה כלום.
אמיר : חזי, אתה לא מבין שזאת לא הפעם הראשונה. היא מזדיינת לי מאחורי הגב.
תאמין לי שאני לא מדמין שום דבר. בן אדם מרגיש את זה. אני לא רואה אותה בכלל
היא חוזרת כל יום באמצע הלילה וגם אז "לא בא ליי" הנימפומנית הכי גדולה שראיתי
בחיים ו"לא בא לי."
חזי : אמיר תחשוב שניה. אתה בטוח שלא פיתחת לעצמך איזה תאוריה שלא קשורה בכלל
למציאות?
אמיר : תאוריה?
חזי : כן, תאוריה...

תמונה 4

(פלאש בק. שולחן זוגי בבית קפה. ענת ואמיר יושבים לבושים "ליציאה" שקועים בשיחה.
על השולחן בצד יש חפיסת סגריות.)

אמיר : ...אני לא יודע מאיפה היגעת לתאוריה הזאת.
ענת : אתה סתם מתחסד. אין אף גבר שיכול להגיע למצב אינטימי עם בחורה ולהגיד לה
לא - אני לא רוצה.
אמיר : אני לא יודע איך הגעת לזה, אבל זה ממש לא ככה.
ענת : ברור שכן.
אמיר : מה פתאום.
ענת : שקרן. תקשיב לי טוב עכשיו. אין אף גבר, ללא הבדל דת, גזע, ומין, שבחורה
תנסה להשכיב אותו והיא לא תוכל לעשות את זה. לא קיים דבר כזה. ואני מדברת על חוק
ברזל שמתקיים בכל מקום ובכל שעה.
אמיר : את מגזימה פראית.
ענת : לא, אני לא! אני כמובן מדברת אחרי שהגעתם לסיטואציה אינטימית, כן. זאת אומרת
שיש משיכה בסיסית, לא כל בחורה שעוברת ברחוב. למרות שגם שם הסיכוי גבוהה מאוד,
אבל במצב שיש את ההתחלה המינמלית. פגישה ראשונה, ראיתם סרט הגעתם אליה לדירה

לשתות קפה, אם הבחורה תרצה זה יקרה. (מסננת לעצמה) אולי אפילו הרבה לפני הדירה.
אמיר: אני מצטער, אבל זאת סתם הכללה.
ענת: הוא ינסה, אולי, להתנגד. אולי, לעשירית שניה גג. אין מה לעשות כשזה מגיע לזה גברים הם עם חלש.

אמיר: אני לא.

ענת: אתה כן.

אמיר: אני לא.

ענת: אתה כן.

אמיר: לא.

ענת: כן.

אמיר: לא.

ענת: כן. (פאזזה). התערבות?

אמיר: התערבות. (פאזזה). ענת שולחת יד מלטפת בעדינות אל אמיר. אמיר נבוך מנסה להמשיך בשיחה כאילו כלום. שפת הגוף של שניהם מנותקת מהטקסט.)

אמיר: מה?

ענת: מה?

אמיר: לא כלום.

ענת: כלום.

אמיר: את רוצה להזמין עוד הפוך?

ענת: לא תודה אני בסדר ואתה?

אמיר: מצויין.

ענת: תגיד, אמיר נהנת מהסרט?

אמיר: כן, בסה"כ מאוד.

ענת: אני משוגעת על זה, אבל אתה יודע, לא כל אחד אוהב את אלמודובר.

אמיר: תראי, המשחק היה מצויין. (מנסה להתעלם מהיד). אבל...

ענת: מה? הרגשתי שמהו הפריע לך קצת.

אמיר: לא. זה סרט טוב, אבל קצת הגזימו עם הדמויות. אין באמת אנשים כאלה.

ענת: הומואים?

אמיר: את יודעת על מה אני מדבר זה היה קצת מוקצן. אין באמת אנשים כאלה.

ענת: יש.

אמיר: אין.

ענת: יש.

אמיר: אין.

ענת: יש.

אמיר: אין. (הם צוחקים. פאזזה). אפשר להגיד לך משהו?

ענת: אם זה לא גס...

אמיר: אני מתכוון ברצינות.

ענת: סליחה.

אמיר: כשהילד מת ופתאום התחלת לבכות...

ענת: אני מצטערת...

אמיר: אל תצטערי...

ענת: הרסתי לך את כל הסרט בטח.

אמיר: לא, זה לא הפריע לי, להפך, אני הסתכלתי עלייך ואיך להגיד לך את זה. אני לא יודע למה. אולי זה בגלל שבכית ואולי סתם היה משהו באויר, אבל הרגשתי חמימות בכל הגוף. חמימות נעימה כזאת. וגם עכשיו. ואני חושב שאני... זה נכון שרק הכרנו אבל... טוב, את מבינה...

ענת: אני חושבת. וגם אני אותך. (הם מסתכלים אחד על השני ומחזיקים ידיים. מחייכים.)

ענת מחליקה את היד שלה על השולחן הצידה ומפילה את הסגריות "כאילו בלי כוונה".
אופס. נפל. (אמיר מתכוון להתכופף להרים והיא עוצרת אותו ואומרת במבט חושני מלא משמעות.)

זה בסדר... אני ארים את זה...

אמיר: מה?

ענת: זה בסדר. (ענת מתכופפת מתחת לשולחן שמכוסה במפה)

אמיר: ענת, מה את עושה?

ענת: ששש... תירגע.

אמיר: (אמיר מסתכל בעצבנות לצדדים) ענת אני לא חושב שזה רעיון כל-כך טוב... (מנסה להלחם "בתחושות" ללא הצלחה ונכנע לטיפול של ענת. חזי נכנס, קולט את אמיר וניגש אליו.)

חזי : אחי! מה אתה עושה כאן?
 אמיר : סתם אני יושב . אני מחכה למישהי.
 חזי : (מחייך) מי השחקנית?
 אמיר : כן. לא. כן. כן.
 חזי : מאז שאתה יוצא איתה לא רואים אותך.
 אמיר : כן. תשמע היא ממש תחזור כל רגע , אז אולי?
 חזי : איפה היא?
 אמיר : כאן, זאת אומרת בשרותים.
 חזי : אמיר, אתה בסדר. אתה נראה קצת מוזר. צא מהלחץ בן-אדם כולה דייט.
 אמיר : כן, כן. סתם, קצת חס פה. תראה היא תחזור עוד שניה ואני לא רוצה ש...
 חזי : בסדר, בסדר, הבנתי את הרמז. אני מתחפף . רק אל תשכח את החברים שלך , הא.
 הבחורה , אולי , שווה בטרופ, אבל יש עוד דברים בחיים. חברים, כדור-רגל.
 טוב אני הולך אני הולך... כשאתה גומר פה תרים טלפון, אה. יאללה ביי.
 אמיר : ביי. (ענת מתרוממת מתחת לשולחן ומתיישבת חזרה בכיסא. (פאוזה)
 אמיר : (משוחרר) אני לא יודע מה להגיד. זה היה... (פאוזה)
 ענת : אני חושבת שבקשר להתערבות שלנו, ניצחתי.

תמונה 5

חזי : אמיר, אמיר, אתה איתי? יש לי רעיון. תנסה לדבר איתה עכשיו אחד על אחד.
 תסתכל לה טוב, טוב בעיניים ואתה כבר תראה אם היא משקרת או לא.
 אמיר : אחד על אחד?
 חזי : אחד על אחד!
 אמיר : מה נעשה בינתיים עם ההומו הזה?
 חזי : אני אחכה איתו שניה בחוץ, מה הבעיה?
 אמיר : טוב בסדר, אולי זה לא רעיון כל כך רע לתחקר את השרמוטה. יש לי באמת כמה ענינים
 לברר איתה. בטח חטפתי ממנה איידס. זה לא יגמר כל כך מהר.
 גם אחרי שהיא תמות היא יכולה להרוג אותי הזונה הזאת.
 (חזי לוקח את יואב קשור והם יוצאים. אמיר מתקרב אל ענת ולאט מתחיל לשחרר אותה.)
 ענת : יופי, עשית את ההצגה שלך עכשיו לך מפה. אני לא רוצה לראות אותך יותר.
 (מנסה ללכת ממנו הוא מחזיק אותה בשתי ידיים.)
 אמיר : חמודה! אחרי כל זה את עדיין לא קולטת? אני זה שמחליט מה יהיה כאן.
 עכשיו תסתכלי לי בעיניים טוב, טוב. כמה זמן את שוכבת איתו?
 ענת : אני לא...
 אמיר : שששש... (מתרכך) את האמת בבקשה... כמה זמן את מזדיינת איתו?
 את יודעת מה הכי כואב? אני אגיד לך. שאחרי כל החרא שאכלתי ממך את עוד חשובה לי.
 תסביר לי למה זה? למה אחרי שאת משתינה עלי אני עדיין מרגיש ככה?
 אני מרגיש שאני לא היחיד. תאמיני לי שמרגישים את זה. (מתקרב אליה, מריח אותה.)
 מריחים את זה. תסתכלי לי בעיניים אנחנו לבד עכשיו. אני רק רוצה לשמוע את האמת ממך
 פעם אחת.
 ענת : איזה אמת אתה רוצה לשמוע? את האמת שלך או את האמת שלי?
 אמיר :את האמת!
 ענת : אין דבר כזה. מה אתה רוצה ממני?
 אמיר : את אוהבת אותי? (פאוזה.)
 ענת : עזוב אותי כבר.
 אמיר :מהרגע שהתחלת ללמוד את הקשקוש הזה ידעתי שזה יקרה. משחק.
 ידעתי שבסוף זה יקרה. כל החברים שלי בטח צחקו עלי מאחורי הגב. האומלל הזה.
 היו עוד או שזה רק החננה הזה? לא חשוב, לא חשוב כבר כלום יותר. (פאוזה)
 ענת : אמיר, אני יכולה ללכת שניה לשרותים?
 (אמיר שותק. ענת יוצאת לשרותים. אמיר מסתובב בחדר זורק מהמדפים דברים על הרצפה.
 פתאום קולט על אחד המדפים חזיה זורקה. הוא ממשש אותה ומריח אותה, אפשר לראות
 שהריח שלה ממסטל ומחרמן אותו. הוא מחייך , מסכל בשעון , חושב לשניה ופתאום הוא
 הופך להיות החלטי. מדליק נרות. מכבה את האור. מוריד את החולצה, מפשיל מכנסיים,
 ניגש למיגרות ומחפש משהו ולא מוצא. פתאום הוא נזכר ניגש לקופסא של הקורנפלקס
 מוציא את השקית עם הקורנפלקס ומוציא משם קונדום. הוא ממלמל " YES! " פותח את
 העטיפה , ניגש להתחבא לענת מאחורי הספה. עושה הכל כאילו הוא מתכוון לזיון.

ענת חוזרת מהשרותים. לא מבינה מה קורה.)
ענת: אמיר? אמיר, איפה אתה? (אמיר מתגנב מאחוריה בחושך. ובדיוק ברגע שהוא תופס אותה מאחור ושם לה יד על הפה. דפיקה חזקה ועצבנית בדלת.)
אמיר: שיט! שיט! (ניגש עם המכנסים מופשלות ומדליק את האור. שומעים את חזי לוחש מאחורי הדלת "אמיר זה אני. זה אני". אמיר ניגש לפתוח את הדלת ורואה את חזי מחזיק את יואב הקשור.)

חזי: משהו עולה במדרגות. מה לעשות?
אמיר: אני מאוד מקווה שזה לא לכאן. קח אותו ותתחבאו בשירותים, מהר! (חזי ויואב יוצאים.)
(דפיקה בדלת, אמיר לוחש לענת) מילה אחת ממך ואני הורג אותך. מי שזה לא יהיה את מעיפה אותו מיד! (מחפש מקום להתחבא ובסוף שניה לפני שענת פותחת את הדלת הוא קופץ מאחורי הספה. ענת ניגשת ופותחת את הדלת בזהירות.)

(בדלת עומדת מיכל, 27, חברה טובה של ענת שחזרה הלילה מטיול ארוך במזרח. היא לבושה בהתאם עם תרמיל גב ענק. חריפה ומדברת מהר.)

ענת: מיכל!

מיכל: ענת!

ענת: אני לא מאמינה מה את עושה פה? את אמורה להיות בתיאלנד.

מיכל: מסתבר שלא. (מתחבקות)

ענת: מה קרה?

מיכל: לא קרה כלום, חזרתי.

ענת: אבל...

מיכל: סיפור ארוך. בגדול נגמר לי הכסף אז החלטתי לעשות להורים שלי הפתעה ולחזור בלי להודיע, אבל עם המזל הדפוק שלי אף אחד לא בבית ואין לי מפתח. את לא יודעת איזה מבאס זה. נחתתי לפני שעתיים לקחתי מוניט וכלום, אין אף אחד. כזה דיכאון.

בקיצור, לא ידעתי מה לעשות, אז באתי אליך. את לא כועסת נכון?

ענת: מה כועסת, את משוגעת? ברור שבאת לכאן. (פאוזה)

מיכל: אז, זה אומר שאני יכולה להוריד את התרמיל?

ענת: אוי סליחה, איזה מגעילה אני. (עוזרת למיכל להוריד את התרמיל. מיכל מסתכלת בחדר מסביב ורואה את הבלגן.)

מיכל: תגידי ענת, את לבד פה?

ענת: כן, בטח.

מיכל: (בחשדנות) את בטוחה?

ענת: כן למה? זה סתם הבלגן הרגיל שלי את יודעת.

מיכל: (מריחה את האויר) ענת, יש כאן ריח של גראס.

ענת: גראס?

מיכל: גראס.

ענת: את משוגעת. את יודעת שאני לא מעשנת.

מיכל: כן, אני יודעת, אבל הרבה זמן לא ראיתי אותך ואנשים משתנים. חוץ מזה את הרי עכשיו שחקנית לא?

ענת: מה זה קשור?

מיכל: קשור, קשור, אולי את כבר יכולה ללמד אותי איזה דבר או שניים?

ענת: אל תהיי מצחיקה.

מיכל: את בטוחה שאני לא נופלת עלייך ככה פתאום בזמן לא מתאים. אם זה בעיה

אני יכולה להסתדר...

ענת: על גופתי. (מסתכלת על הספה) לאן את יכולה ללכת?

מיכל: מתוקה, יש לי כל-כך הרבה דברים לספר לך אני לא יודעת ממה להתחיל. (מתיישבת על הספה.)

ענת: לא ש...

מיכל: מה?

ענת: לא חשוב. זה בסדר. את רוצה לשתות משהו? את בטח הרוגה? אולי איזה קפה טוב?

מיכל: (רואה את הבקבוק) מה רע ביין הזה שם? אפשר לשתות לחיי החזרה שלי ארצה לחיים נורמלים ומשעממים.

ענת: אנשים מזלזלים יותר מדי בחיים נורמלים ומשעממים. יש בזה המון חן.

(ענת מוזגת לשתי כוסות. אמיר מתרומם לאט לאט מאחורי הספה כך שרק ענת יכולה לראות אותו, הוא מסמן לה בידיים שאם היא לא מעיפה את מיכל עכשיו הוא רוצח אותה. ומייד מסתתר שוב שמיכל לא תראה אותו.)

מיכל: את לא יודעת איזה דכאון זה לחזור ארצה ענת. חשבתי שזה יבוא רק אחרי שבועיים, חודש. איפוא. ברגע שהמטוס התקרב והתחיל להנמיך לנחיתה, את רק רואה פיסת מדינה קטנה, ככה מרחוק דרך החלון הקטן ואת רוצה לעצור הכל ולחזור חזרה. לקחת את הטיסה הראשונה שיוצאת מן גוריון, לכל מקום לא משנה לאן, רק לברוח. יש כאן משהו כל-כך חונק במקום הזה. זה לא שלא התגעגתי. התגעגתי, אבל ברגע שהגעתי עוד לפני שראיתי מישהו זה עבר לי ומייד בא לי לברוח מפה. אבל הפעם אבוד לי. אני חייבת לעבוד קצת. יש לך רעיון למשהו? ואל תגידי לי מלצרות כי אני אחנוק אותך. למה אי אפשר רק לטייל כל החיים? אה? מה אני אעשה אם אני לא אטייל? אבל את הסתדרת! לומדת משחק אה?
ענת: אוי תפסיקי...

מיכל: אוי תפסיקי, שמענו עליך. נו ספרי קצת, חתיכים חתיכות, חבל על הזמן, אה? בטח מריצים שם אורגיות מהבוקר עד הלילה. (אמיר מציץ מאחורי הספה, עצבני). איזה מאניקית. אל תביני אותי לא נכון, לא היה חסר לי כלום במזרח. את לא מאמינה, אבל אם לא נזהרים כל המזרח הזה יכול להפוך למועדון פנויים פנויות אחד ענק. בכל חור שאת לא מגיעה אליו את רואה כמויות אדירות של ישראלים וכולם חרמנים. מסטולים וחרמנים. עם חלק זה ללילה אחד עם חלק זה נמשך אפילו שבוע, אבל העיקרון הוא אותו דבר פחות או יותר. נפגשים מתחילים לדבר על החיים, על אנרגיות חיוביות, לדעת לזרום, החיים הם נהר, הנסיך הקטן, אליס בארץ הפלאות, הטאו של פו, הנבואה השמימית האלכימאי, מי אתה מי אני, שיחות עם אלוהים, לדבר עם דובים, הנזיר והפילוסוף הגמד והקוף... (נגמר לה האוויר. פאזזה) איך שלא יהיה בסוף הערב את מוצאת את עצמך על הגב רואה כוכבים כשהפילוסוף התורן עולה ויורד מעליך ובטוח שבזכותו את רואה את האור.

ענת: זה נשמע מעיף.
מיכל: קצת. אבל עזבי אותי. מה איתך? שחקנית! מי היה מאמין. נו ספרי קצת משהו, בטח רצים אצלכם בלימודים קטעים. אולי יש לך מישהו להכיר לי, איזה שחקן? את יודעת שיש לי חולשה לשחקנים. איזה משהו שיתעורר באמצע הלילה ויעשה לי דמות.

ענת: יכול להיות אני צריכה לחשוב על זה קצת.
מיכל: ענת, את מתנהגת נורא מוזר, את בטוחה שהכל בסדר?
ענת: כן בסדר גמור.

מיכל: את פשוט עומדת כבר המון זמן. זה קצת מלחיץ.
ענת: אוי נכון, סליחה. (מתיישבת) אני פשוט... לא חשוב. יש לי פשוט מונולוג נורא חשוב מחר אנחנו מופיעים מול המנהל וכל המורים, יש סיכוי טוב שאם גם את המונולוג הזה אני מחרבנת אני לא אשאר לשנה הבאה ואני קצת לחוצה מזה.
מיכל: איזה מדינה מלחיצה.

לפני שאני אספיק להבין מה קורה איתי אני אפול שוב לתוך כל הלחץ הזה. הרי כבר מחר בבוקר אחרי שאני אקבל חיבוק ונשיקה אמא שלי תשאל אותי? נו? אז מה תעשי עכשיו? אולי תלמדי משהו? ומה? מה אני אלמד. שום דבר לא באמת מעניין אותי ללמוד. אז בשביל מה? בשביל שלהורים שלי יהיה מה להגיד בארועים משפחתיים. לא רוצה. נו, אז אני אלך לאוניברסיטה ואני אלמד ביולוגיה, הסטוריה, כימיה, או משהו... אז אני אסיים תואר ראשון ומה הלאה? אני אמצא עבודה? לא. אז מה אני אעשה? בשביל להתחמק מהבושה אני אמשך לתואר שני ואז אני גם לא אמצע עבודה, אז אני אעשה דוקטורט על מחלות ויראליות שמכננות בתולעי משי מאובזבקיטון וההשפעה שלהם על חתולים פרסים מנורווגיה. אף אחד לא יבין על מה אני עושה את התואר אבל זה כבר לא ישנה כי מספיק שאני אגיד שאני עושה דוקטורט כדי להוציא קריאות התפעלות אצל כל אחד. ורק בלילה לתוך הכרית אני אבכה כי אני אדע שזה מעניין לי את התחת ובעצם שום דבר לא השתנה ואני עדיין מובטלת, רק מובטלת עם תואר מפואר, אז בשביל מה כל הסבל? לא חבל על הכסף? "מה את עושה? אני סטודנטית." מפלטם המכובד האחרון של המובטלים. אבל את רימית את כל המערכת, את הלכת ללמוד משחק. זונה. אשכרה שיחקת אותה. טוב מה אני מקשקשת. (קמה) אפוא השירותים?

ענת: שירותים?

מיכל: שרותים. את יודעת? חדר כזה קטן עם אסלה...
ענת: כן, בטח שרותים. זה שם במסדרון, אבל...
מיכל: מה?

ענת: יש בעיה.

מיכל: בעיה?

ענת: אהה, כן... יש שם סתימה! כן, סתימה אז אי אפשר... זאת אומרת קשה ל...
מיכל: אה, זה בסדר אני רק צריכה נייר טואלט לאף. את יודעת האלרגיות שלי.

ענת: אה, אז חכי יש לי פה נייר טישו איכותי באחד המקומות. בשביל מה שתהרסי לך את האף.

זה נייר זכוכית מה שיש לי שם. (מחפשת את הטישו, מוצאת ונותנת לה.) נס חנוכה.
מיכל: תודה. את בטוחה שהכל בסדר? פשוט האנרגיות בבית הזה קצת...
ענת: הכל בסדר. תראי אני פשוט נורא עייפה ומחר יש לי יום מטורף. בואי נלך לישון.
מיכל: זה בסדר, חמודה תלכי לישון. אני אשאר לישון כאן על הספה.
ענת: לא אני לא מוכנה.
מיכל: מה?

ענת: מה פתאום, את תשני איתי במיטה.
מיכל: ענת, אל תהיי מצחיקה. לכי לישון.
ענת: אבל אני לא...
מיכל: אני ישנתי עכשיו כמה חודשים בשק שינה על אבנים וקוצים. לישון על ספה זה פינוק.

ענת: (תופסת אותה ביד ומושכת) אני לא מוכנה לשמוע על זה. את מעליבה אותי.
מיכל: (נאבקת איתה) עזבי אותי! (מתנתקות) די מספיק! לכי לישון. (ענת יוצאת בהיסוס)
לישון... לילה טוב. לישון.
ענת: לילה טוב.

מיכל: לילה. (ענת יוצאת. מיכל נגשת לתרמיל פותחת אותו ומתחילה להוציא כל מיני דברים עד שהיא מוצאת סדין, דובי, חליל, מקל גשם, ספרים. פתאום היא קולטת את הנשק זרוק על הריצפה בצד. היא מסתכל לצדדים וניגשת בזהירות אל הנשק. היא מרימה אותו חושבת מה לעשות ואם כדאי להעיר את ענת. בסוף היא לוקחת את הנשק מניחה אותו על הספה בצד נשכבת לידו, מתכסה עם הסדין ומכבה את האור. אמיר מתרומם בזהירות מאחורי הספה ומתחיל ללכת על קצות האצבעות לדלת, בדרך הוא נזכר בנשק ומתחיל לחפש אותו בחושך עם פנס. פתאום האור נדלק. מיכל עומדת על הספה כשהנשק מכוון אל אמיר.)
מיכל: לא לזוז! ידיים למעלה! התזוזה הכי קטנה שלך ואני דופקת לך כדור בין העיניים.
אפשר לדעת מה אתה מחפש פה באמצע הלילה?
אמיר: תראי אני לא יודע... (מתקרב)

מיכל: (דורכת את הנשק ואמיר קופא במקום.) לא כדאי לך לנסות אותי. אני אולי נראית חנונה, אבל הייתי מדריכת צלפים בצבא. אני לא יודעת אם אתה אנס או סתם גנב שנהנה לעבוד בלי חולצה, אבל זה גם לא מעניין אותי. את זה המשטרה תברר. ענת! ענת!
(ענת נכנסת בריצה) אל תדאגי, תפסתי פה איזה אורח לא רצוי, תתקשרי למשטרה.
ענת: (ענת לא יודעת מה להגיד.) אני לא...
מיכל: אל תפחדי הוא לא יעשה לך כלום תתקשרי למשטרה.

ענת: אולי כדאי ש...
חזי: (חזי יוצא מהשרותים) הי... פשוט עבר הרבה זמן ו... לא ידעתי מה לעשות.

מיכל: מה קורה פה? (אמיר מתחיל לזוז) לא לזוז! ענת את רוצה לספר לי מה קורה פה?
איזה מטומטמת אני, את היית עם מישהו. למה לא אמרת כלום? אני חברה שלך.
ענת: מיכל את לא מבינה...
מיכל: אני מבינה הכל. (לאמיר) אל תזוז!
ענת: אני לא...
מיכל: זה בסדר. איך לא נעים לי. למה לא אמרת כלום. חשבתי שאין ביננו סודות, אבל כלום לא קרה זאת זכותך. את לא חייבת לספר לי הכל. בכל זאת, לא הייתי פה הרבה זמן... עוד תזוזה אחת קטנה ואתה חוטף כדור! (יואב יוצא מהשרותים בקפיצות קשור. פאזוזה. מיכל מסתכלת על כולם וכולם מסתכלים עליה.) רגע אחד... ווה ווה ווה... מה קורה פה? ענת אני חושבת שיש כמה דברים שאת צריכה לספר לי...
איזו מטומטמת אני, אלוהים. את לא צריכה להסביר לי כלום, ענת, אבל...
לא, בסדר. שום דבר לא קרה. אל תראי אותי ככה אני בחורה סופר ליברלית, אבל...
לא יצא לי... זאת אומרת... עד כדי כך... עם שלושה כשאחד קשור. מה? איך?
(מודדת את הבנים) אוי ענת, טעם טוב תמיד היה לך. שחקנית, אה? אני מעריצה אותך ילדה!
למה שתקתי? מה אני לא בן אדם? אין לי צרכים? אין לי שאיפות? שובבה. את מלכה את.
(פאזוזה) אני רוצה גם. אפשר? אל תהיו רעים בבקשה, בבקשה? רק קצת. אולי אני יכולה ללמד גם אתכם איזה דבר או שניים. (פאזוזה.)

אז איך? (אמיר מתקרב אליה) לא לא לא! הנשק נשאר אצלי. לא איכפת לי סאדו מאזו אבל אני נשארת השולטת. אז מה? מתחלקים לזוגות או כולם עם כולם?
חזי: (העניינים שלו נדלקו) נראה לי שכולם עם כולם. (פאזוזה. מתח באויר)
מיכל: יאללה, כולם עם כולם. לא לזוז...
מיכל: (מיכל מוציאה מהתיק זוג מקלות ומתחילה לתופף כאילו היא יודעת איזה סוד אפל.
חזי מהסס ומצטרף עליה בתיפוף. לאט לאט מצטרפים כל אחד בתורו לריקוד אורגיה מטורף בקצב נכנס פס קול של תופים. בהתחלה כולם מהססים ואח"כ עם יותר ויותר התלהבות וזה מקבל צורה של מעין טקס אפרקאי, מופרע וארוטי. שוכחים מהכל. נוצרות

תוך כדי כל מיני תנוחות, סוריאליסטיות, מגוחכות. הריקוד נראה כמו אורגיה פראית שלא מהעולם הזה. הריקוד הולך ומתגבר עם שינויים של תאורה וכניסה של מוזיקת תיפוף חיצונית שהולכת ומתגברת עד לשיא שבו כולם מגיעים לאקסטזה. (חושך).

תמונה 6

(אמיר יוצא בריצה חצי לבוש, אפשר לראות שהוא בדיוק התעורר הוא מחפש בבהלה פרטי לבוש שונים, ואת הנעליים הצבאיות. מהלחץ הוא כל הזמן נתקל ומפיל דברים בחדר בבלגן שלם וסדר הפעולות שלו חסר הגיון, מסתכל בשעון, תוך כדי נעילת הנעליים הוא מנסה להכין קפה, מרתיח מים בשניה האחרונה מגלה שבדיוק החלב נגמר, הוא מקלל, לוקח את התיק ורץ החוצה. ענת יוצאת מחדר השינה "הפוכה לגמרי" גם היא התעוררה הרגע, חצי לבושה, גם היא ממהרת אבל הרבה פחות מאמיר, מרתיחה שוב את הקומקום ומחפשת פרטי לבוש מהדברים שזרוקים בחדר. מסתכלת במראה ומתבאסת, מנסה להתאים צעיף, כובע צמר. אחרי שהמים רותחים היא מגלה שאין חלב. דוחפת מחזות שזרוקים בחדר לתוך תיק צד ובדיוק כשהיא עומדת לצאת חזי נכנס).

חזי: (בקשיחות): לאן את חושבת הולכת? (חושך).

תמונה 7

(פלש בק. בית קפה. יואב יושב בקפה, מחכה בעצבנות. ענת נכנסת בריצה).

ענת: נו, ספר כבר מה קרה? נשמעת בטלפון על סף התאבדות.
יואב: יש לי משהו להגיד לך ואת תביני למה אי אפשר היה לעשות את זה בטלפון.
ענת: מה קרה? אתה מפחיד אותי.
יואב: רק שתדעי שאני לא מאשים אף אחד זה רק אני והאופי המחורבן שלי.
ענת: אם אתה לא רוצה שאני אשפוך לך את הקפה על הפרצוף, אז תפסיק לקשקש ותספר לי מה קרה? (פאוזה. על ענת מתפשטת הבעה של אסון). לא נכון. אתה לא רוצה להגיד לי ש...
אני לא מאמינה. חתיכת... (בפנים קפואות) היה לך דייט. (פאוזה).
יואב: לא בדיוק.
ענת: היה לך דייט! (בפרץ פתאומי של אושר) היה לך דייט! (מסתכלת מסביב) היה לו דייט!
יואב: ששש... שקט, שקט. ענת מספיק.
ענת: יא פטיש! למי ניקנקת תצורה? אני כל-כך שמחה בשבילך. נו ספר כבר, איך היה? עם מי?
מתי? איפה? יאללה לשפוך הכל לא חסוך ממני שום פרט אפל. מי היה מאמין? אחרי 2,000 שנות גלות, יואב הפסיק להתנזר.
יואב: חכי שניה תירגע, תעצרי את הסוסים.
ענת: איזה סוסים? מה סוסים חתיכת פר הרבעה!
יואב: לא נעים לי להרוס לך את הפנטזיה, אבל יש עוד כמה בעיות וכאן את נכנסת לתמונה.
ענת: אני? מה אני קשורה לעניין? אני קצת לחצתי עלייך לצאת, לראות אנשים, אז מה?
ברור שיהיו אכזבות, אבל אם תישאר כל היום בבית, תראה טלוויזיה ותחבק את הדובי
בטוח לא יצא לך משהו מזה. YOU WANT SEX... WELL SEX COST AND RIGHT
HERE IS WHEN YOU START PAY IN SWEAT...
יואב: את מוכנה לסתום שניה!
ענת: סתמתי.
יואב אני לא בטוח ש... אני לא בטוח שהוא... זאת אומרת, אני לא בטוח שהוא גאה בעבודתו!
ענת: מה?
יואב: גאה בעבודתו!
ענת: אני לא מבינה?
יואב: נו, גאה בעבודתו. אני גאה בעבודתי, יובל כספין, גאה בעבודתו, אלטון ג'ון גאה בעבודתו...
ענת: אה, אופס, או קיי, הבנתי. הוא לא הומי.
יואב: אני מעדיף גאה בעבודתו.
ענת: כן, כן, אבל... אז איך? אתה הרי יצאת איתו לא?
יואב: לא בדיוק.
ענת: אז איך הכרת אותו? מה הוא מהלימודים?
יואב: זה מה שחסר לי.
ענת: אז מה?
יואב: את מבטיחה לא לצחוק?
ענת: ספר כבר!
יואב: אתר ההיכרויות החדש והגדול בישראל!

ענת: באינטרנט?
 יואב: כן.
 ענת: אני לא מאמינה.
 יואב: תאמיני. תאמיני.
 ענת: איך?
 יואב: זה לא כל-כך מסובך, נכנסנו לציט, התחלנו לדבר וזהו זה.
 ענת: על מה דברתם?
 יואב: סתם סרטים, הצגות, טלוויזיה, אני כבר לא זוכר. זה לא המה, זה האיד, אפשר להרגיש שמהו סקסי גם על המחשב. בקיצור זה התחיל משיחה מאוד אינטלקטואלית על ספרות וזה גלש לדברים קצת פחות אינטלקטואלים, אבל לא פחות מעניינים. לא חשוב, הבעיה היא שעכשיו אני מת מפחד.
 ענת: למה?
 יואב: כי התכתבנו באנגלית על המחשב ושכחתי לגמרי שאני נכנס לציטים אני מופיע בשם בדוי.
 ענת: נו אז מה?
 יואב: (פאזזה) שרה בריטמן.
 ענת: אי!
 יואב: אי! ככה שהסיכוי שהוא מבין ששרה בריטמן היא גבר גאה בעבודתו הוא קטן מאוד...
 ענת: טוב זאת באמת בעיה, אתה תאלץ לשכוח מזה.
 יואב: אני לא יכול. אני מאוהב ואת חייבת לעזור לי.
 ענת: אני? איך אני קשורה לעניין?
 יואב: תקשיבי זה פשוט ומושלם. ענת את חייבת לי יותר מטובה אחת. אני כבר לא מדבר על זה שעוד שבועיים שוב יש לך מונולוג ובטח תקפיצי אותי לילה לפני לעזור לך וכמו שאני מכיר אותך זה יהיה לילה ארוך ומלא ייסורים. אז בבקשה! אני... צריך שתהיי קצת אני.
 ענת: בשום פנים ואופן לא.
 יואב: ענת!
 ענת: תשכח מזה.
 יואב: ענת, אם הוא משלנו זאת הולכת להיות אהבת חיי!
 ענת: אבל מה הסיכוי שהוא גאה אם לא דברתם על זה?
 יואב: זה היה אתר של הומואים.
 ענת: אבל...
 יואב: יכול להיות שהוא לא שם לב לזה ונכנס לשם בטעות ויכול להיות שהוא אהבת חיי.
 ענת, אני בחיים לא בקשתי ממך משהו כזה. אני חייב שתפגשי אתו פעם אחת.
 זה יהיה הרבה יותר נעים ופשוט שאת תגלי שהוא-גאה מאשר שאני אגלה שלא, ואחטוף מכות רצח.
 ענת: תכתוב לו במחשב ותשאל אותו...
 יואב: מאוחר מדי, כבר קבעתי אתו.
 ענת: מה?
 יואב: אני מבקש, רק לכמה דקות, החבר הפסיכופט שלך יצא למילואים אז אין לך ממה לפחד, הוא מקסים אני בטוח. מה את רוצה שאני אתחנן? ענת, זה חורף, די נמאס לי, ענת, הבחורים היחידים שאני פוגש הם הומואים מלוקקים ומעצבנים שמדברים רק על מחזות זמר. כולם פרוורטים מוחצנים שמחפשים רק להתחרמן ברחובות כל הזמן?
 בשביל מה? אם אתה הומו אתה לא יכול להיות ביישן, נחבא אל הכלים שאוהב לעשות פזלים, ענת, אנחנו דיברנו על המחשב שעה וחצי, הוא מצחיק, מקסים, כנראה גם חתיך, משחק כדור רגל, הולך למכון כושר. הוא חושב שבוצילי זה סוג של פסטה.
 רק בגלל זה אפשר להתאהב לא? אני צריך חידוש, אני רוצה קצת הפתעות בחיים, קצת עניין. בבקשה. תודה. ידעתי שתסכימי. (מסתכל בשעון) שיט! עוד שתי דקות הוא בא לכאן, את מדברת איתו קצת, בודקת אותו ומתקשרת אלי מיד. ביי. (מתרחק) כמעט שכחתי. הוא ילבש חולצה אדומה עם כובע צמר שחור...

תמונה 8

(פלאש בק. ענת יושבת מחכה. נכנס גבר לבוש חולצה אדומה וכובע צמר שחור. ענת מכחכת בגרון. חזי קולט אבל הוא מהסס. הם לא מכירים עדיין.)

חזי: (נבוך) את מחכה למישהו?
 ענת: יכול להיות, תלוי במישהו.

חזי : נראה לי שזאת טעות...
ענת : עד שלא תנסה לא תדע.
חזי : שרה? לא חשוב. (מתכוון ללכת).
ענת : שב.
חזי : מה?
ענת : שב. (חזי מתיישב בשולחן. פאזזה).
חזי : אז מה?
ענת : מה?
חזי : אז את?
ענת : כן. ואתה?
חזי : כן, כן. (פאזזה)
ענת : טוב תראה, אפשר עכשיו לשבת פה לדבר על החיים. מה את עושה? מה אתה עושה?
אח"כ נלך לסרט, כן נקנה פופקורן, לא נקנה פופקורן, יש לך מסטיק, אין לך מסטיק,
נגמר הסרט, מבוכה, שתיקות מעיקות, ואז אולי נלך לשתות שוב פעם? חס? קר? אצלי?
או אצלך? או... שיש את האופציה השניה, ללכת אלי לגמור עם זה ולהפרד כידידים...
חזי : (נבוך) אני... לא... זאת אומרת...
ענת : (צוחקת) תירגע, מה אתה בלחץ אני רק מנסה לשבור קצת את הקרח...
חזי : אה, זאת בדיחה כזאת? איך נבהלתי. לא הבנתי מה את רוצה. לרגע חשבתי שאת רצינית,
לא זה בסדר, בכיף. קלטתי אותך.
ענת : אתה בטוח? (פאזזה).
חזי : (מתעלם, מנסה להתנהג כאלו כלום.) אז מה?
ענת : מה?
חזי : (פאזזה) אז, את שחקנית לא?
ענת : בערך. לומדת.
חזי : אני מת על שחקנים.
ענת : וואלה?
חזי : וואלה.
ענת : תגיד, אפשר לשאול אותך, שניה, משהו ברצינות?
חזי : בטח.
ענת : כבר הרבה זמן שאני מנסה לבדוק משהו.
חזי : שחקי אותה.
ענת : יש לי תיאוריה מסוימת ואני רוצה לדעת מה אתה חושב עליה?
חזי : שוט!
ענת : אתה מקשיב?
חזי : ברור.
ענת : התיאוריה היא שאין אף גבר שיכול להגיע למצב אינטימי עם בחורה ולהגיד לה – "לא אני
לא רוצה לשכב אתך."
חזי : איך הגעת לזה? מה פתאום?
ענת : תקשיב לי טוב. אין אף גבר, ללא הבדל דת, גזע, ומין, שבחורה תנסה להשכיב אותו והיא
לא תוכל לעשות את זה. ואני מדברת על חוק ברזל שמתקיים בכל מקום ובכל שעה.
חזי : את מגזימה פראית.
ענת : לא אני לא. אני כמובן מדברת אחרי שהגעתם לסיטואציה אינטימית...
חזי : זאת סתם הכללה...
ענת : הוא יכול לנסות להתנגד, אולי, לעשירית שניה. אין מה לעשות כשזה מגיע לזה גברים הם עם
חלש.
חזי : אני לא.
ענת : אתה כן.
חזי : אני לא.
ענת : אתה כן.

תמונה 9

(פלאש בק. הדירה של ענת. רואים את חזי וענת יושבים על הספה, הם ערומים מתחת לסדין שמכסה אותם, מעשנים סגריה אחת שעוברת בניהם. הבעה של סיפוק ואושר על פניהם, חזי אפטי, משחק אותה "קול").

חזי : תשמעי, אני לא יודע מה להגיד לך. פפפ... פשוט חבל על הזמן, באמת, כזה דבר עוד לא

היה לי. מה זה, לונה פארק, איפה למדת את זה? זה היה מדהים, בטח משהו מהמזרח אה?
 ענת: משהו כזה.
 חזי: כל הכבוד! באמת עבודה יפה.
 ענת: הייתי קצת לחוצה בהתחלה...
 חזי: מה פתאום? זה לחוצה זה.
 ענת: אתה בטוח?
 חזי: בטח, תשמעי, כזה דבר עוד לא היה לי. מה זה, אומנות, באמת אומנות, רואים שאת לומדת משחק. זה עולם אחר לגמרי.
 ענת: תודה.
 חזי: רגע, אל תגידי לי שלא... זאת אומרת... את...
 ענת: פעמיים.
 חזי: סחטין, לבריאות. למה לא? אני פה בשביל לפנק. אני משקיע, לא אחד כזה שמחפף.
 איך אומרים? אלוהים בפרטים.
 ענת: ואללה!
 חזי: ואללה! (פאזזה) את מאמינה שעד לפני שבוע לא היה לי מחשב?
 ענת: מה?
 חזי: מחשב, אינטרנט.
 ענת: אה, כן. אינטרנט.
 חזי: זה פשוט דבר מעולה. אני עוד לא יודע ממש מה אני עושה איתו, אבל אני גולש, גולש.
 אם זה הביא לי אותך זה כבר היה שווה, לא?
 אני לא זוכר בכלל איך הגעתי לאתר הזה. היו שם כל מיני תמונות מוזרות וכאלה, יש לך את הכתובת שלו?
 ענת: אה... אני לא זוכרת, זה בטח רשום לי איפה שהוא. (צלצול טלפון. ענת לא זזה. פאזזה.)
 חזי: (אחרי שלושה צלצולים) שאני אענה?
 ענת: לא! זה בטח אמא שלי, היא תצלצל שוב יותר מאוחר.
 חזי: (תקיף) אה, אמא יש רק אחת!
 (המזכירה האלקטרונית עונה: "שלום כאן גרה ענת, אני לא יכולה לענות עכשיו, אבל אם תשאירו שם ומספר טלפון אני אחזור עליכם בהקדם. ביפ. שומעים את אמיר משאיר הודעה. "ענת, נשמה! הבטחתי שאני אתקשר ברגע שתהיה לי אפשרות, אז הנה אני מתקשר, שלא תגידי שאני לא בסדר, כמו שפחדתי מחר על הבוקר אנחנו נכנסים לאימון ואין סיכוי שאני אגיע בשבועיים הקרובים... ואני לא יודע כמה אני אצליח להתקשר, כי אין בשטח קליטה מי יודע מה... רק רציתי להגיד לך שאני חולה על התחת שלך, וזה מפחיד מה קרה לי ברגע ששמתי עליי מדים, אני חושב רק עלייך כל הזמן. דרך אגב, קבלתי פה מאחד החברה שתי הפתעות קטנות. טוב. אני לא אשאיר אותך במתח, זה השילוב המנצח שלנו... כדור אקסטזי קטן וחמוד וכדור ויאגרה גדול ויפה.
 אני רק יכול להבטיח לך שבאפטר הראשון שיש לי אני מוריד את שניהם, איך שאני יוצא מהבסיס... ככה שאני אגיע מוכן... זה לא איום זאת הבטחה! יאללה ביי, מותק.")
 ענת: טוב מה אתה שותק? לא חשבת שאנחנו הולכים להתחתן? מה אתה משחק לי אותה פגוע?
 חזי: לא... זה פשוט...
 ענת: כן, בסדר, יש לי חבר, יאללה, תירגע בוא נעבור הלאה. על תעשה מזה עניין...
 חזי: (פאזזה) זה לא חבר. זה אמיר!

תמונה 10

(חזרה לסצינה הקודמת מיכל עומדת לצאת כשפתאום מופיע חזי.)

חזי: לאן בדיוק את חושבת שאת הולכת?
 ענת: (מסתובבת אליו לאט) אני...
 חזי: לאן את חושבת שאת הולכת?
 ענת: אני...
 חזי: אני מחכה לתשובה.
 ענת: חשבתי... לצאת, רק לשניה... רק לקנות חלב...
 חזי: חשבת...
 ענת: חשבתי.
 חזי: (שובר את ההצגה ואומר בחיוך) ככה, בלי לת לי נשיקה. (ענת מחייכת וניגשת אליו בהיסוס. הם מתנשקים, אפשר לראות שזה לא הפעם הראשונה. הדלת נפתחת אמיר נכנס.)
 אמיר: ... מרוב הבלגן שכחתי את הנשק. (פאזזה. הוא קולט. הם מתנשקים אחד מהשני.)

אני לא מבין... (פאזזה) אתה? (פאזזה. מבולבל) זה היית אתה.
 חזי: תראה אני יודע שזה נראה לך מוזר אבל זה לא...
 אמיר: (מנסה לעכל) אני הרגשתי משהו מוזר ביניכם אתמול בלילה. הכימיה היתה קצת יותר מדי טובה אתה... זה היית אתה כל הזמן. החבר הכי טוב שלי. אני במלואים ואתה...
 חזי: זה לא מה ש...
 אמיר: תן לי סיבה אחת טובה למה לא להרוג אותך במקום.
 חזי: זה פשוט. זה לא מה שאתה חושב.
 אמיר: מה?
 חזי: היא לא אוהבת אותי.
 אמיר: מה?
 חזי: באמת. תגידי לו. תסבירי לו מה היה.
 ענת: זה נכון. אמיר, אני לא אוהבת אותך.
 אמיר: מה?
 חזי: היא אוהבת אותך, רק אותך. אין לזה שום משמעות בשבילה. כל מה שראית זה מה שהיה.
 אמיר: מה אתה חושב שאני? דביל. אתה רוצה שאני אאמין לך שכל מה שהיה ביניכם זאת הנשיקה הזאת עכשיו?
 חזי: מה פתאום? אני מתכוון זיונים! כל מה שהיה בינינו זה רק זיונים. שום רגש. כלום.
 תקשיב לי טוב, אני בחיים לא הייתי עושה את זה עם רגש.
 אמיר: מה בלי רגש? אני הולך לפוצץ אותך ככה שאמא שלך לא תזהה אותך עם זכוכית מגדלת. מה בלי רגש, חתיכת מניאק... (הוא מתקרב וחזי בורח, כדי להמשיך לדבר).
 חזי: אתה לא מבין כלום. אני עשיתי את זה בשבילה. היא ביקשה ממני. היא לא היתה עושה את זה סתם עם כל אחד. ענת תסבירי לו...
 ענת: אמיר, הוא צודק אני לא מאמינה שזה קורה לי, אתה חייב להבין אותי. לא רציתי להכנס לזה אבל עכשיו אין ברירה. (פאזזה) אתה הרי יודע איך זה...
 אל תיתמם. אתה יודע את זה טוב, (פאזזה) אני לא יכולה להרדם בלילה אם אני לא גומרת. אני לא גאה בזה אבל זה המצב. זה פשוט מאוד וכמו שאתה יודע שום עבודת יד לא יכולה לעזור. אני מסוגלת לגמור רק באקט עצמו ואתה יודע את זה.
 לא היתה לי ברירה אחרת. אני נמצאת עכשיו בתקופה לחוצה, ההפקה עולה עוד שבועיים וכל יומיים אני צריכה להגיש מונולוג אחר. אני היסטורית ואני צריכה לישון בלילה!
 אני יודעת שזה לא נורמלי, אבל גם המצב שלי לא בדיוק נורמלי. שום רגיעון לא עוזר, שום כדור הרגעה, רק אורגזמה אחת קטנה ואני ישנה כמו תינוק. הגוף שלי צריך את זה. עכשיו, אתה יצאת למילואים ואני התחלתי להשתגע. לילה אחד אני לא נרדמת, לילה שני, לילה שלישי, אני מתחילה לאבד את השפיות ועם כל הלחץ חשבתי שאני משתגעת. לא ידעתי כבר מה לעשות. פגשתי את אותו במקרה, ופתאום התחלתי לבכות ולא יכולתי להפסיק. פשוט לא יכולתי יותר, אז הוא לקח אותי הביתה וזהו זה. אם אתה רוצה להרוג מישהו, אז תהרוג אותי רק אני אשמה. רק אני. (בוכה)
 אני חלשה אני יודעת. אולי, אני קקה של בן אדם. אבל ככה אני. אני מצטערת...
 אמיר: למה לא אמרת לי משהו?
 ענת: איך יכולתי? לא רציתי לפגוע בך סתם. מה יכולתי לעשות. היית עוזב הכל, עורק ובא אלי. אין שום דבר שיכולת לעשות. אני ידעתי שגם ככה אתה סובל. לא רציתי להפיל עלייך את הבעיות שלי. ידעתי שלא תוכל להבין. תראה אותך עכשיו. אתה לא מבין כלום.
 אני מתחננת אל תעשה מזה יותר ממה שזה. זה היה סתם זיון, סתם אקט פיזי חסר משמעות, אקמול, אופטלגין. סתם. כמו לשתות מים. לאכול לחם...
 אמיר: את משוגעת! (יוצא).
 ענת: (רצה אחריו) אמיר! אמיר!

תמונה 11

(חזרה לסצינה של מיכל ויואב הקשור יושבים על הספה.)
 (מיכל יוצאת מחדר השינה וגוררת את יואב שקשור בידיים עם הפה חסום.)
 מיכל מושיבה אותו על הספה ומתישבת לידו. היא מחזיקה את הנשק על הברכיים)

מיכל: אני רוצה להגיד לך משהו. אתה בטח תחשוב שאני משוגעת, אבל... (פאזזה)
 כל-כך כיף לי איתך. אני לא מצליחה להסביר את זה לעצמי אפילו.
 אני רק מרגישה משהו שונה. משהו מיוחד. (יואב מנסה לדבר). לא. אתה לא צריך להגיד כלום. זה רק יהרוס את זה. אני רוצה קודם להגיד לך מה אני חושבת.
 זה מדהים שלילה אחד מספיק. לא צריך יותר. אני מאמינה שבחיים אין כזה דבר

מקריות. לכל דבר יש משמעות. אני התגלגלתי לכל מיני מקומות בעולם, פגשתי כל מיני אנשים ותמיד תמיד היתה לזה סיבה. לפעמים אתה מבין הכל מיד לפעמים לוקח הרבה זמן להבין את זה, אבל תמיד יש סיבה. רוב האנשים פשוט כל כך עסוקים במרוץ הזה של החיים שהם לא עוצרים לחפש את הסיבה, לראות, להבין. למה פגשתי אותו? אולי אני נשמעת לך קצת מבולבלת, אבל אני לא. פתאום הכל ברור לי. כל מה שחפשתי היה כאן לידי כל הזמן. אני יודעת, אני מרגישה שזה לא מקרה. לא סתם בלילה הראשון שאני נוחתת בארץ אחרי כל-כך הרבה זמן הבית שלי נעול, אני מגיעה לכאן ופוגשת אותך. זה כל-כך מיוחד. כל-כך הרבה זמן אני... זה כל-כך פשוט ומיוחד. (מלטפת לו את הראש) אני קצת מפחדת שברגע שאני אשחרר אותך כל הקסם יעלם. ואני לא רוצה. הכל כל-כך מושלם. ברור. נקי. לא הייתי צריכה שענת תגיד לי שאתה לומד משחק. מרגישים את זה, משהו בנוכחות. (נותנת לו נשיקה על המצח. הוא מנסה להמהם ונופל על הריצפה. מיכל מרימה אותו.) בבקשה אל תהרוס תן לי לגמור.

אני לא יודעת מה אתה חושב עלי, אבל אולי תנסה פעם אחת לא לחשוב רק להרגיש (מחזיקה לו את היד.) מה שראית הלילה זה רק צד אחד שלי. אני גם כזאת אבל לא רק. אני אוהבת הרפתקאות ודברים חדשים, אבל קצת נמאס לי לשחק משחקים. אני מחפשת משהו אחר. טוב, למה להמשיך ולהתחמק מהאמת. אני רוצה אהבה. כן, אהבה. אהבה אמיתית כמו באגדות. אתה מאמין באהבה? יש כל-כך מעט אנשים היום שמאמינים באהבה. הם לא מודים בזה בקול רם, אבל הם הפסיקו להאמין. חלק נפגעו נורא, לחלק פשוט נמאס לחפש, הסיבה לא חשובה, אבל משהו אצלם בבטן מת. הלב שלהם נהפך לאבן...

...תאמין לי שפגעו בי לא פעם ולא פעמיים אנשים שאהבתי, אבל אני לא מוכנה לוותר, להתייאש ולסגור את הלב. אני לא אהיה עוד צל מהלך בעולם, איזה זומבי קר ומנוכר. הייתי קורבן מספיק פעמים בחיים שלי. די, זה נגמר. מעכשיו אני קובעת את הגורל שלי ושלא תבין אותי לא נכון. אני מאמינה שיחסיים אמיתיים חייבים להיות הדדיים. אתה מבין? ועכשיו פה אתך בלי שום סיבה הגיונית אני מרגישה פתאום משהו שונה. אמיתי. אני מרגישה את זה בכל הגוף והגוף לא יודע לשקר. החיים האלה שווים משהו רק אם יש בהם אהבה אמיתית. אם נלחמתי עד עכשיו אני לא הולכת... (תופסת את עצמה). תראה, מה לא ניסיתי, ניסיתי להיות נזירה ולא שכבתי עם אף אחד חודשים. ואח"כ היו תקופות אחרות שניסיתי להזדיין עם כל מה שזו, כמה פעמים ביום. כלום לא עזר, אין תרופת פלא. זה סתם, זה לא הדבר האמיתי. אתה חייב להבין אותי. נכון, זה יכול להיות כף אני לא אומרת שלא, אורגיות, בלגנים, זיונים, אבל הרי זה לא זה, אין בזה טיפת אמת רק תחליף זול. מרוב שאנחנו משתוקקים לאהבה הפכנו את הביטוי הכי מתוק שלה, מין, למטרה עצמה. שכחנו מה חיפשנו ואנחנו נאחזים ביאוש בדבר המוחשי היחיד שאפשר, SEX. אהבה זה הרי מושג כזה ערטילאי, אי אפשר לגעת בו בכלל ולעומת זאת זיון זה כל-כך מוחשי, כל-כך קל, כל-כך זמין, אפשר למשש את זה. לא צריך לחכות יותר מידי זה כאן ועכשיו. הרדיפה אחרי המין הופכת לעיקר. כאילו כל האושר בעולם תלוי בכמות האורגזמות שכל אחד מאתנו יכול לאסוף לו בדרך. אפשר לחשוב שכשמגיעים לשמיים שוקלים לך את כמות האורגזמות הטובות שחווית ואם עמדת במכסה שולחים אותך לגן עדן. לא. אני לא מוכנה. זה לא עובד ככה וכל אחד עמוק בבטן שלו יודע שאין תחליף לדבר האמיתי. אין תחליף. לא איכפת לי שיצחקו עלי מעכשיו ועד עולם, אבל אני לא אשבר, לא אכנע, ולא איכפת לי שכולם ישמעו... אני מאמינה באהבה! אני מאמינה באהבה!

(מיכל מורידה בהתרגשות את הבד מהפה של יואב. פאזזה.)

יואב: זה כל כך מוזר. אני מרגיש בדיוק אותו דבר... אני רק מרגיש את זה... כלפיו...

(באתו רגע חזי נכנס עם חלב. פאזזה.)

(מיכל מסתכלת על חזי ומתחילה לקום לאט לעברו עם הנשק. חזי קולט שהוא בטח עשה משהו לא בסדר, הוא רק לא מבין מה. היא מסתכלת על יואב. מסתכלת על חזי. חושך. נשמעת יריה.)

תמונה 12

אפילוג

מיכל: כן, עברה שנה מאז אותו לילה שחזרתי לארץ מהטיול...
הרבה זמן לא ידעתי איך להתיחס אליו, אבל אני יודעת שהוא חיבר אותנו בדרך
מיוחדת לתמיד.

(רואים את אמיר וענת, החתן והכלה מתנשקים.)

כמו שאתם רואים, אמיר החליט בסוף לסלוח לענת על הכל ובצורה מעוותת הלילה הוא
רק שיקם את מערכת היחסים שלהם עד שבסוף הם החליטו להתחתן.

יואב גילה באותו לילה שהוא לא רוצה יותר לחיות בשקר, ושהוא מעדיף להיות פתוח
לעולם...

(יואב רוקד בלבוש פרובוקטיבי מוחצן עם חזי.)

חזי, שתמיד היה הרפתקן, רק קיבל חיזוק באותו לילה שלאהבה שלו לבני אדם אין חוקים
והוא ממשיך להתנסות בדברים חדשים כל הזמן.

ומה איתי? אני כרגיל קצת מרחפת וחולמת על עוד טיולים בעולם.
אני עדיין מאמינה באהבה, זה רק הולך ונעשה קצת קשה עם הזמן...

(מיכל מסתובבת ואנחנו רואים זוג כנפיים קטנות של מלאך. היא הולכת אחורה ונכנסת
לתוך המסך, לתוך החתונה.)

(אנחנו רואים רצף תמונות של כל החבורה משתוללים לצללי ריקוד הציפורים בעיבוד
לממבו.)

-סוף-